

Pokora nad zlato

**Projekt mezigenerační tanečně divadelní
tvorby Tanečního studia Light
v roce 2013**

Obsahem inscenačního projektu Hlasy země v roce 2013 byla tvorba nového představení, inspirovaného skutečnými osudy vybraných seniorů.

Během uplynulého roku čtyři babičky spolu se svými vnoučaty, otec s dospívajícím synem, mladá maminka s malým klukem a šest tvůrců současného divadla vytvořili představení, které se svým pojetím a tématem zaměřilo především na seniorské diváky.

V průběhu tvorby se senioři pravidelně 1x týdně 90 minut věnovali cvičení technik současného tance a pohybovým improvizacím pod vedením pedagožky Duncan centre Renaty Bártové.

Na dvou týdenních pobytech na venkově mladí tanečníci a herci sdíleli a posléze oživovali rozkrývané osudy seniorů a hledali pro ně jevištní vyjádření.

Jednotlivé zkušenosti seniorů byly porovnány s příběhem Jeana Giona, aby se prolnuly a vyústily do

divadelní inscenace (a projekce), vytvořené na zkouškách seniorů, jejich vnoučat a profesionálních umělců.

Výsledná inscenace se stala obsahem a motivací komunitních setkávání seniorů v Praze a zaměřila se na interaktivní program pro seniory a jejich vnoučata.

Cílem projektu bylo vytvořit v průběhu praktického oživování vzpomínek seniorů netradičně pojaté představení, které dokáže zaujmout a především

aktivizovat seniorské diváky a jejich vnoučata.

Skutečné osudy současných babiček se prolínaly s inspirací příběhu Jeana Giona Hlasy země, který je bilancováním nad osudem staré ženy Mameši. Mameša jedná jako člověk, který chce být potřebný, který touží pomoci zachovat život na zemi svou prostou existencí, a který chce být aktivní a užitečný navzdory ubývajícím fyzickým silám. Vznikající scénář Hlasy země nabídl seniorům aktivní zapojení do umělecké spolupráce a zkušeným umělcům nový rozměr pro jejich tvorbu.

Dlouholeté zkušenosti s dramaturgickou a režijní prací studia, pohybující se na pomezí sociálních, pedagogických a vysoce profesionálních projektů vedených profesionálními umělci současné scény, pomohly tvůrcům projektu k záměru vytvořit tanečně divadelní představení, které umožňuje aktivní účast seniorům a jejich plnohodnotnou spolupráci s umělci.

Tvůrci nového inscenačního projektu

Vedení inscenačního projektu se ujala autorka scénáře Lenka Tretiagová ve spolupráci s mladým studentem režie DAMU Štěpánem Tretiagem a pohybovou spoluprací Mgr. Renaty Bártové. Hudební složku inscenace netradičně a velmi působivě zkomponoval a interpretoval Jan Čtvrtník, interpretace se ujali vedle pěti seniorů mladí umělci Tereza Tretiagová, Štěpán Tretiag, Michal Vodenka, Sebastián Vích, Petra Jančová a studenti a děti Tanečního studia Light. Výtvarnou složku inscenace vytvořil zkušený výtvarník a performer Ondřej Lipovský spolu se studentkou AVU Terezou Tretiagovou. Nesnadné technické zabezpečení projektu zajistili Sebastián Vích a Michal Vodenka. Koordinátorkou projektu byla Lenka Tretiagová, produkčním Sebastián Vích, projekce s pomocí Tomáše Kratochvíla připravila vedoucí

projektu ve spolupráci se všemi účastníky.

Podstatnou myšlenku životního koloběhu umělci podpořili přítomností vnoučat seniorů (5 dětí ve věku 6 – 11 let), jejichž interpretace vyvážila energii mladé a seniorské generace účastníků projektu.

Práce na vzniku inscenace navázaly na zkušenosti Lenky Tretiagové a tvůrčího týmu s tvorbou interaktivních představení na profesionální úrovni. Každý člen tvůrčího týmu prošel úzkým výběrem, který respektoval jednak profesní kvality a zkušenosti umělců v daných oborech tance a divadla, ale také schopnost vést představení formou živé interakce diváků a schopnost tanečníků a herců „udržet“ umělecky hodnotný tvar.

Komunitní divadlo a senioři

Velmi žádaná představení Tanečního studia Light jsou již několik let fenoménem pražské kultury v oblasti zaměřené na dětské a dospívající aktivní diváky – měřitelné každoroční návštěvností, recenzemi a doporučeními.

Interaktivní představení Lenky Tretiagové rozkrývají návštěvníkům nenásilnou formou principy současného tance a divadla a nabízejí rozmanitou spoluúčast divákům na vývoji představení přímo na scéně v průběhu každé akce. Vytvořit divadelní inscenaci podporující aktivitu seniorů a realizovat reprízy komunitního divadla zaměřeného zejména na seniorské diváky, bylo pro tvůrčí tým profesní uměleckou výzvou.

Interaktivní vstupy diváků podporují nejen zvolený příběh, ale především nabízejí babičkám a dědečkům dotykové a tvůrčí aktivity s jejich vnoučaty, dalšími dětmi a mladými umělci. Cílem každého představení tak je, nabídnout návštěvníkům osobní ovlivnění každé akce v rámci mezigenerační komunikace.

Ačkoli projektů určených pro aktivity seniorů přibývá, představení, zaměřených na aktivní

spoluúčast seniorů, je v nabídce současného divadla poskrovnu (pokud vůbec existuje). Vytvořením kvalitní a dobře koncipované inscenace nabízíme příležitost umělcům sdělit prostřednictvím interakcí divadelní metaforu a osobní výpověď i nejstarší divácké generaci. Osobní zážitek ze společné tvorby umožní předávat zkušenosti seniorů mladým prostředky umění.

Jedinečné zkušenosti z netradiční mezigenerační spolupráce

/ aneb pokora nad zlato

Nejpodstatnější zkušeností pro mladý tvůrčí tým byla pokora, úcta a trpělivost babiček. Dnes vzácné koření, kterým babičky ochucovaly společnou tvorbu. Jako bychom navštívili nějaký zapomenutý pohádkový skanzen, kde neplatí současné nepříjemné praktiky, bez kterých se jedinec těžko prosadí. Všichni seniorští účastníci navzdory své (věku adekvátní) kondici, nesrovnatelné s mladým temperamentem školených tanečníků, ochotně a bez podmínek přijímali všechny výzvy a záměry tvůrců. Babička si raději vezme kinedryl, než aby se jí zamotala hlava při tanci. Navíc babičky zahrnovaly všechny své spolupracovníky bezpodmínečnou úctou, obdivem a takřka mateřskou péčí (zejména v podobě vdolků, kávy, polévek...)

Mladý tým byl postaven před skutečnost, že musí zásadně přehodnotit své tempo práce. Všem bylo potřeba nechat svůj čas, umožnit každému záměru vyžrát a prostoupit každým členem týmu. Důležité bylo nenechat se strhnout netrpělivostí dětí a zkušenostmi mladých umělců – a to ani při závěru práce.

Podstatná byla vzájemná pozornost, naslouchání a prostor – společný čas.

Jenom tak se mohlo podařit najít prostředky pro to, aby babičky opravdu měly „hlavní roli“, aby to byly právě ony, které pomohou dobrému směru našich osudů.

Závěrem

Právě důvěra, čas a poctivost se ukázaly jako něco, co mladému týmu v běhu za uměleckými cíli zpravidla schází – a co naopak čtyři (naprosto rozdílné) osobnosti babiček umí nastolit a udržet.

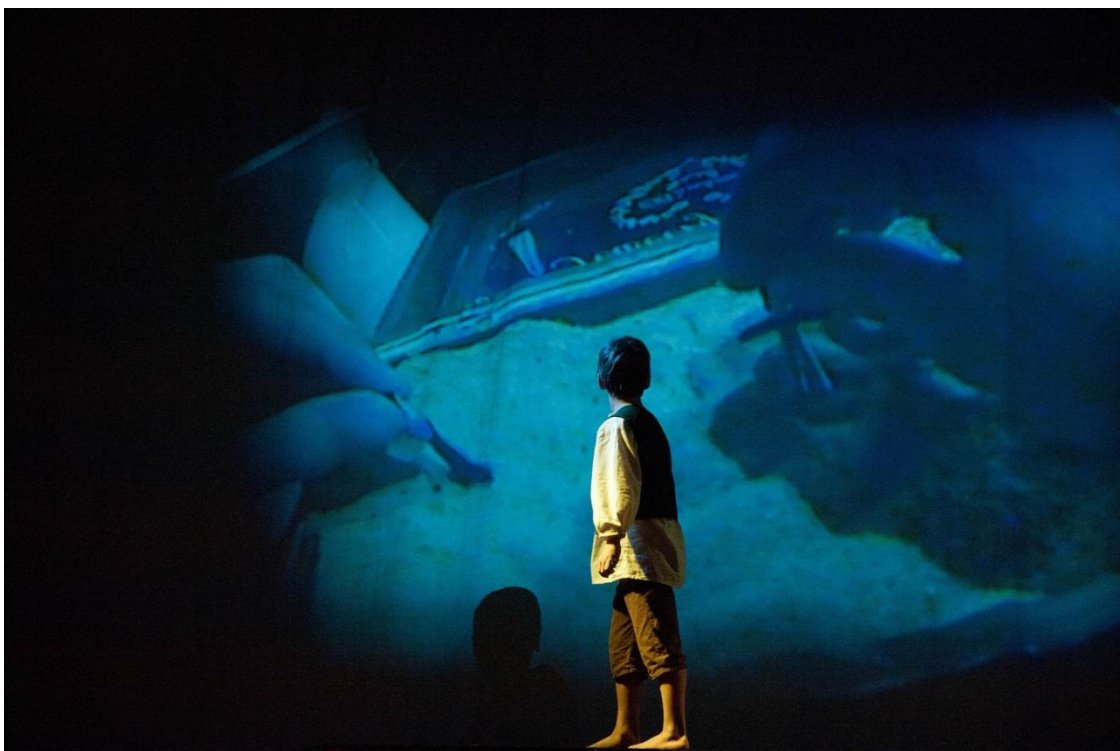
Tvůrci respektovali, že se uskuteční vždy jen to, na co si babičky vzpomenou - a přijali, že proces tvorby je podstatnější než samotný výsledek.

Babičky každé ráno před náročným zkoušením popily „čajíček našich babiček“ a s odvahou zdolávaly horu praktikáblů, symbolizujících horskou krajinu.

Z ilustrací, zachycujících zvrásněnou krajinu hor a cestičky ve tvářích babiček, po kterých putují jejich vnučky, vznikl plakát k představení.

Panenky, žeroucí starosti, se staly pokladem v tajné skříňce babiček.

A když si vnučky na konci představení hrají na své babičky tak víme, že na světě to takhle chodí.

Díky moc za ta krásná slova uznání, ochrannou ruku nad námi po celou dobu našeho společného sžívání, odkrývání tajemství tvoření a nesmírné trpělivosti až do finále. Jsem ráda, že jsme nezkazili radost Tobě, přinesli hodně radosti a úsměvu našim rodinám a známým. Někdy jsem měla obavy, že nepřekonám své starosti, ale v té naší výborné partě se to vždy nějak podařilo. Třeba se ty krásné myšlenky usadí v hlavách těch, co potřebují nakopnout a přivedou je nejen k zamyšlení.

Díky Ti i tady za podporu!

Zhlížím se v obrázku, v kterém se tak výstižně zrcadlí celá má dušička. Dík, obdiv a uznání neznámému umělci, Terezce a celé Tvé úžasné rodince, ať Vám vaše krásné vztahy vydrží natrvalo!

Nelze nevzpomenout i na poslední tečku - rozloučení v kruhu našich nejbližších, kteří oceňovali a využívali výborné pohoštění a přitom pozorovali a obdivovali naše krásné vztahy napříč generacemi. Tak i za to velký dík Tobě a všem, kteří nakoupili, přivezli, připravili a dohlíželi, aby vše klaplo a nikde nic nechybělo.

Stále v nás i doma doznívájí vzpomínky na představení - perfektní podkreslování děje hudbou a zvuky, originální nápady vyjádření situací a překvapení na scéně (Aršula tlačící Gedeuse, děti v krabicích -jak se tam nepozorovaně dostaly a to překvapení při odklopení, tanec dvojice, navození situací zpěvem, promítání z krabičky...), uznání se dostalo i nápadu a časové náročnosti při stavbě krabic s promítáním na různých místech, scény a osvětlení. Nemůžu vzpomenout na vše, ale naše konverzace doma je najednou častější, bohatší, natuknou se i vzpomínky dávno zapomenuté, zdánlivě nedůležité.

Moc si vážím celého našeho společného díla, chvil, které jsme spolu prožili, nesmírné tvůrčí nápaditosti a trpělivosti Tvé i Renatky. Díky za vše!

Maruška Krejčová, představitelka hlavní role Mameši

Mají naše babičky v sobě kouzlo?
Mají moc, se kterou umí ovlivnit naše osudy?
Mohou babičky svojí neviditelnou silou způsobit nějaké setkání, usmíření
nebo řešení problému?
Proč věří i dospělí na pohádky?
A jsou to pohádky?

HLASY ZEMĚ

Tanečně divadelní komunitní divadlo

Hudba Jan Čtvrtník

Kostýmy Tereza Tretiagová a Ondřej Lipovský

Scéna Sebastián Vích a Michal Vodenka

Choreografie Renata Bártová

Scénář a režie Lenka Tretiagová

Hrají

Marie Krejčová s vnučkou Eliškou, Eva Solarová s vnučkou Terezou,
Hana Bociánová s vnučkami Lucií a Barborou, Eva Keroušová s malou Agátou,
Michal Králík se synem Davidem, Petra Jančová se synem Jeronýmem,
sourozenci Anna, Tereza a Štěpán Tretiagovi,
Sebastián Vích, Michal Vodenka, Lenka Nahodilová

Děkujeme za dlouhodobou podporu

**Alt@rt,
ZUŠ Na Popelce v Praze 5,
Dominice Křest'ánové
a dalším.**

Představení vzniklo s podporou

**MHMP
MČ Praha 5
Nadace Život umělce
Státního fondu kultury ČR**

